

Arrest

nr. 118 908 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U bent geboren - op 15 november 1986 - en getogen te Conakry, de hoofdstad van Guinee. U bent naar school gegaan tot de zevende klas (tot uw zestien jaar) en u bent toen gestopt omdat u zwanger was van een buitenechtelijk kind. U beviel op 6 januari 2002 van een zoon, (B.I.). Er waren problemen met uw vader omwille van uw buitenechtelijke kind, maar u slaagde erin om de relatie met uw familie te herstellen waardoor er zich geen problemen meer voordeden omwille van uw buitenechtelijk kind.

U trouwde met (S.Mou.) op 24 februari 2008 (nvdr u was toen tweeëntwintig jaar). Uw man is directeur van een privé school en ondanks het feit dat jullie geen financiële problemen kenden, besloot u om voor

de deur bonen te verkopen. U gebruikte dit geld als extraatje om kleren of make-up voor uzelf te kopen of om te sparen.

Jullie kregen samen twee kinderen: een zoon (S.A.A.), geboren op 6 december 2008 en een dochter, (S.M.), geboren op 20 april 2011. Uw beide kinderen zijn geboren in Conakry, Ratoma.

Toen uw dochter anderhalf jaar was, kreeg u van uw schoonfamilie te horen dat ze uw dochter zouden besnijden tijdens de grote vakantie, wanneer ze twee jaar zou zijn (nvdr grote vakantie van 2013). Ze zouden uw dochter samen met andere meisjes van de familie laten besnijden en ze wilden haar, ondanks haar jonge leeftijd nu al besnijden omdat dit het laatste groepje meisjes van de familie zou zijn. U bent tegen vrouwenbesnijdenis en u vertelde hen dat u dit niet wil. De familie van uw man stond echter op de besnijdenis en vertelde u dat ze ook de dochter van uw schoonzus (R.) (van Marokkaanse origine) hadden besneden tegen haar wil en dat ze dus met uw dochter hetzelfde zouden doen. U vroeg aan uw man om u te helpen om de besnijdenis tegen te houden en u probeerde hem te overtuigen dat het niet goed is om jullie dochter te laten besnijden. Uw man weigerde echter om u te steunen. Hij zei u dat hij de tradities niet kon weigeren.

U vertelde aan een vriend van u, (A.), dat u niet wil dat uw dochter zou worden besneden. (A.) had een brede kennissenkring en bracht u in contact met een smokkelaar. Uw reis werd geregeld en u verliet uw huis, samen met uw dochter, op vrijdag 8 februari 2013 en overnachtte bij de zus van uw beste vriendin. De volgende dag namen jullie het vliegtuig naar België. U vroeg asiel aan op 11 februari 2013.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochter, (S.M.) niet is besneden (opgemaakt door dr. (A.K.) op 18/03/2013 te Luik); een medisch attest waaruit blijkt dat u werd besneden, type 2 (opgemaakt door dr. (A.K.) op 18/03/2013 te Luik); een uittreksel van uw geboorteakte, opgemaakt op 21/01/2013 te Ratoma; een kopie van de geboorteakte van uw dochter (S.M.), opgemaakt op 28/04/2011 te Ratoma; drie foto's van een groepje meisjes die zouden besneden zijn waaronder enkele familieleden; één foto van een groepje Soussou meisjes die besneden werden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest dat uw dochter door de familie van uw man zal besneden worden aangezien het traditie is in Guinee. (zie gehoor CGVS, p 17)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u afkomstig bent uit de hoofdstad van Guinee, Conakry en dat u de mogelijkheid kreeg om te studeren en dat uw man directeur is van een privé school.

U bent tot de zevende klas naar school gegaan waarna u diende te stoppen met uw studie omdat u zwanger bleek. (zie gehoor CGVS, p 3)

U diende niet te werken omdat uw man alle rekeningen betaalde, maar toch besloot u om bonen 'voor de deur' te verkopen. Op deze manier kon u geld bij elkaar sparen waarmee u dingen voor uzelf kon kopen zoals kleren of make-up en waardoor u ook kon sparen.

U zegt dat uw **man ook heeft gestudeerd**. (zie gehoor CGVS, p 25) Hij is bovendien directeur van een privéschool waardoor van hem kan verwacht worden dat hij zich binnen intellectuele middens begeeft.

Verder verklaart u dat u op 24 februari 2008 bent getrouwd. (zie gehoor CGVS, p 7) U was toen 22 jaar. U bent dus niet uitermate jong gehuwd, zoals vaak gebeurd bij traditionele **families**. Bovendien heeft de familie van uw man geaccepteerd dat hij met iemand zou trouwen die een buitenechtelijk kind heeft aangezien de beide families het huwelijk hebben geaccepteerd. (zie gehoor p 7) Het feit dat ze voor dergelijk huwelijk openstonden toont aan dat de familie niet dermate traditioneel is dat ze van de vrouw verwachten dat ze maagd is bij het huwelijk. Bovendien is uw schoonzus (R.) (Marokkaanse origine) niet besneden. (zie gehoor CGVS, p 22)

Uit uw verklaringen blijkt dat u een vooruitziende vrouw bent (zo spaart u voor de toekomst) die zelfstandig is (u voorziet in uw eigen behoeften door o.a. uw make-up zelf te kopen), afkomstig uit hoofdstedelijk gebied waarbij de schoonfamilie accepteerde dat u een buitenechtelijk kind heeft en uw schoonzus niet besneden is.

Verder dient te worden opgemerkt dat meerdere van de verklaringen die u aflegde over uw profiel en dat van uw man niet stroken met de informatie die staat op de door u voorgelegde geboorteakte van uw dochter waardoor uw algehele geloofwaardigheid reeds ernstig in het gedrang komt.

U verklaart dat uw vriendin de documenten heeft opgestuurd die uw nationaliteit en deze van uw dochter moeten bewijzen. (zie gehoor CGVS, p 13) U verklaart bovendien nadrukkelijk dat uw vriendin beide documenten heeft bekomen nadat u in België was en u haar uw gegevens heeft gegeven. (zie

gehoor CGVS, p 14) Indien uw vriendin deze documenten werkelijk heeft aangevraagd, na uw vertrek uit Guinee (nvdr u verklaarde dat u op 9 februari 2013 het vliegtuig heeft genomen uit Guinee (zie gehoor CGVS, p 16)) is het niet aannemelijk dat uw document - 'extrait du registre de l'etat civil'- werd afgestempeld op 21 januari 2013, een tweetal weken vóór uw vertrek. In dezelfde optiek is het tevens niet aannemelijk dat de 'kopie acte de naissance' van uw dochter werd opgemaakt op 28 april 2011. Verder kan er ook worden opgemerkt dat er bij het beroep van de vader van (S.M.) 'T.S.S.E.' staat vermeld. Wanneer de protection officer u vraagt waar dit voor staat, verklaart u dat het de school is waar de vader van (S.M.) werkt. U weet echter niet waarvoor deze afkorting staat. (zie gehoor CGVS, p 14-15) Eerder tijdens het gehoor verklaarde u dat uw man directeur is in de school met als naam Mouminatou Bah. (zie gehoor CGVS, p 7) Deze naam is niet te herleiden tot de afkorting T.S.S.E.. Ook dient opgemerkt te worden dat bij uw beroep 'étudiante' staat. Gezien u verklaarde dat u reeds sinds uw zestiende (nvdr 2002) niet meer naar school bent gegaan en dat u in 2011 huisvrouw was die bonen voor haar deur verkocht, is het onbegrijpelijk dat er op de geboorteakte van uw dochter staat vermeld dat u 'studente' was in 2011. Tot slot staat bij 'domicile des parents' dat jullie in Taouyah C/Ratoma woonden. U verklaarde echter dat u in Hamdallaye - petit lac woonde. Ook dit valt niet te rijmen met de woonplaats die op het document staat vermeld.

Vervolgens is het weinig plausibel dat u zich tot twee keer toe vergist met de familienaam '(S.)'. U verklaart immers initieel dat uw man (B.M.) heet (zie gehoor CGVS, p 7) en vervolgens dat uw zoon (B.A.A.) heet (zie gehoor CGVS, p 9) in beide gevallen corrigeert u zichzelf snel, maar het is een teken van weinig doorleefdheid dat u zich tot tweemaal toe vergist met de familienaam '(S.)'.

Deze fundamentele tegenstrijdigheden met de inhoud van de door u voorgelegde documenten over wie u bent en over gegevens betreffende uw gezin, doen reeds ernstige twijfels ontstaan bij het verhaal dat u schetst en waarin uw gezinssituatie een belangrijke rol speelt.

Vervolgens kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt over uw vrees voor besnijdenis van uw tweede dochter, (S.M.), die de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen enkel bevestigen.

U verklaart dat u, vanaf dat uw dochter anderhalf jaar was, wist dat de familie van uw man haar zou willen besnijden. Wanneer de protection officer u vraagt of u, voor de leeftijd van 1,5 jaar, niet wist dat ze uw dochter wilden besnijden, antwoordde u dat u het wel wist want dat het traditie is. (zie gehoor CGVS, p 18) Binnen dit kader is het vreemd dat u niet eerder iets heeft ondernomen om met uw man of zijn familie te praten en hen te overtuigen om uw dochter niet te besnijden. U verklaart immers dat u tegen besnijdenis was gekant na de geboorte van uw tweede zoon (nvdr in december 2008). (zie gehoor CGVS, p 20) Initieel verklaart u dat u aan de familie van uw man vóór uw bevalling zou hebben gezegd dat, indien u een meisje zou hebben u haar niet wil laten besnijden. (zie gehoor CGVS, p 19) Later verklaarde u echter dat u na de geboorte van uw zoon niet over besnijdenis heeft gesproken omdat het toen niet aan de orde was. U had immers een zoon en geen meisje en wilde geen stress voor iets dat niet van toepassing is. Bovendien zegt u dat u pas nadat u uw dochter heeft gekregen heeft gesproken over besnijdenis, nadat u een meisje had gekregen en daarvoor niet. U verklaart dat u vóór de geboorte van uw dochter niet heeft gesproken over besnijdenis met uw man en ook niet met zijn familie. (zie gehoor CGVS, p 20-21) Beide verklaringen zijn dus strijdig met elkaar.

Het is ook vreemd dat u verklaart dat u zegt dat u 'een paar keer met uw man heeft gesproken' (zie gehoor CGVS, p 27) om hem te overtuigen om uw dochter niet te laten besnijden. Indien u werkelijk uw man wil overtuigen, zoals u beweert, is het niet aannemelijk dat u verklaart dat u 'een paar keer' met hem spreekt, maar mag er van u verwacht worden dat u alles in het werk zou stellen om uw man van gedachten te laten veranderen. Zeker gezien u het initiatief neemt om uw land te verlaten en in een voor u vreemd land asiel aanvraagt. Ook mag van u verwacht worden dat u, voordat u uw land verlaat alles in het werk stelt om informatie over vrouwelijke genitale verminking in Guinee in te winnen alsook in het land waar asiel wordt aangevraagd. Het is opmerkelijk dat u verklaart dat u dankzij GAMS, een organisatie waarvan u lid bent geworden in België, veel informatie heeft verkregen over besnijdenis en dat u daar heeft vernomen dat er veel landen zijn waar er niet wordt besneden. In Guinee wist u alleen dat er in Marokko niet werd besneden. (zie gehoor CGVS, p 22) U verklaart zelfs dat u via GAMS weet dat het in België bij wet verboden is om meisjes te besnijden. (zie gehoor CGVS, p 24) Het is niet aannemelijk dat u beslist om uw land achter u te laten, alsook uw zonen, uw man (met wie u verklaart een goede relatie te hebben) en uw hele familie te verlaten en naar een land trekt waarvan u pas verneemt, wanneer u zich aansluit bij een organisatie die tegen besnijdenis van vrouwen strijdt, dat er in dat land geen besnijdenis bij vrouwen wordt uitgevoerd en het zelfs strafbaar is.

Vervolgens is ook de rol die uw –onbesneden- schoonzus, (R.) speelt merkwaardig. U verklaart initieel dat u 'denkt' dat ze niet besneden is en vervolgens verklaart u dat ze niet is besneden omdat ze dat daar (nvdr Marokko) niet doet. (zie gehoor CGVS, p 22) U verklaart tevens dat uw contact met (R.) 'niet echt goed is', dat jullie elkaar wel zien op ceremonies en dat jullie dan wel met elkaar praten maar dat jullie geen dikke vrienden zijn. (zie gehoor CGVS, p 18) Het is frappant dat u de enige persoon die

u kent in Guinee die tegen besnijdenis is gekant (nvdr (R.)) (zie gehoor CGVS, p 23) niet meer opzoekt om over dit onderwerp te praten en steun bij haar zoekt. U verklaart immers dat de dochter van (R.) werd besneden door jullie schoonfamilie, tegen de wil van (R.), waardoor zij in dezelfde situatie verkeerde zoals u. (zie gehoor CGVS, p 18) Bovendien blijkt dat (R.) over meer informatie beschikt en zelf ervaring heeft m.b.t het niet besnijden van meisjes. Ook is het niet plausibel dat u niet beter op de hoogte bent van de reactie van uw schoonfamilie over het feit dat (R.) niet besneden is. Zo verklaart u dat u niet weet of uw schoonfamilie hier problemen mee had. (zie gehoor CGVS, p 23) U verklaart dit door te stellen dat 'vrouwen in details over besnijdenis praten. Met mijn man niet.' (zie gehoor CGVS, p 22) Deze verklaring roept eens te meer vraagtekens op bij de manier waarop u uw man heeft proberen te overhalen om uw dochter niet te laten besnijden, indien u niet in detail over dit onderwerp kan praten met uw man.

Tot slot is het onbegrijpelijk dat, wanneer de protection officer u vraagt of er een probleem was binnen uw huwelijk u verklaart dat u geen probleem had met uw man. (zie gehoor CGVS, p 10) U bent echter gevlucht uit Guinee, naar een vreemd land met een vreemde taal om uw dochter te behoeden van besnijdenis. Daarvoor heeft u uw familie, uw twee zonen, uw vrienden en uw man – waarmee u verklaart geen probleem te hebben – achtergelaten. Indien u werkelijk heeft geprobeerd om, zoals u zelf verklaart, uw man te overtuigen gedurende enkele maanden (zie gehoor CGVS, p 27), om samen met u uw dochter te beschermen tegen besnijdenis en dat uw man daadwerkelijk zou hebben geweigerd om (S.M.) tegen besnijdenis te vrijwaren maar dat hij zou hebben gezegd dat het traditie is en zich niet kan afzetten tegen zijn familie (zie gehoor CGVS, p 20) is het niet geloofwaardig dat u meent dat u geen problemen heeft met uw man.

Bovendien moet het volgende worden opgemerkt i.v.m. besnijdenis. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied, waarvan u afkomstig bent, en onder intellectuelen, waarvan wordt verwacht dat uw man deel uit maakt, **niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden** en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig is. Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. Het is immers vaak op het platteland dat de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is. Het is hierbij opmerkelijk dat u verklaart dat uw man directeur is van een privéschool. Van iemand die dergelijke functie bekleedt kan immers worden verwacht dat hij zich binnen intellectuele middens begeeft en dat hij op de hoogte is van besnijdenis bij meisjes. Het is hierdoor zeer opmerkelijk dat hij zich achter zijn familie en de traditie van FGM schaart, ondanks uw tegenkanting en pogingen om hem te overtuigen. (zie gehoor CGVS, p 21)

Volgens voor vernoemde informatie is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen, blijkt dat de ouders niet het voorwerp zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het besnijden en wordt men enorm blootgesteld aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de radio. Het is echter verwonderlijk dat u, die steeds in Conakry heeft gewoond, beweert dat u nooit affiches heeft gezien tegen besnijdenis of campagnes op radio of televisie heeft opgemerkt die zich uitspreken tegen besnijdenis. (zie gehoor CGVS, p 25) U zou, gezien uw afkeer tegen besnijdenis immers vatbaar moeten zijn voor dergelijke campagnes.

Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders, die in de stad wonen, niet formeel bedreigd zullen worden, noch zullen worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze zullen onderdrukt worden door de overheid. Ook is het risico dat de ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO 'Tostan' dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Hieruit blijkt dat het mogelijk is voor de ouders, zonder er noemenswaardige gevolgen van te ondervinden, om hun dochter tegen besnijdenis te behoeden. Zeker in de hoofdstedelijke regio, waar u verklaart te wonen is het mogelijk om uw dochter te behoeden voor besnijdenis.

Besnijdenis is bovendien bij wet verboden in Guinee. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminderingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminderingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden echter actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de

Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. Het is dus weinig plausibel dat u, die tegen besnijdenis bent gekant, geen enkel van deze initiatieven heeft opgemerkt.

De mentaliteit is in positieve zin aan het wijzigen om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten. Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenverminking voorkomt, danig gedaald. Het lijkt dat de jongere generatie zich er minder aan wil blootstellen. Dr. (M.K.) verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoonde dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen. Zo worden er vandaag twintig procent minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negenenennegentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) waarvan de cijfers nog officieel dienen gepubliceerd te worden. Gezien deze informatie is het bizar dat u verklaart dat u geen veranderingen heeft opgemerkt rond besnijdenis. (zie gehoor CGVS, p 25) Nochtans kan dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. Zoals reeds werd aangegeven is de mentaliteit in gunstige zin aan het evolueren.

Uw verklaringen laten niet toe om te besluiten dat uw persoonlijke situatie bij terugkeer naar Guinee u niet zou toelaten om uw dochter te beschermen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een opleiding heeft genoten, dat u over een bepaalde mate van zelfstandigheid beschikt (eigen handeltje, sparen) en dat u door verschillende mensen wordt gesteund en omringd (o.a. uw schoonzus, uw vriendin) die uw beslissing om uw dochter niet te laten besnijden steunen. Aangezien u uit verstedelijkt gebied afkomstig bent en rekening houdende met het feit dat u tegen besnijdenis gekant bent, is het volgens informatie waarover wij beschikken mogelijk om de besnijdenis van uw dochter te voorkomen. Daarenboven merkt het CGVS op dat u al het mogelijke heeft gedaan om zelfstandig in België te geraken. Hieruit blijkt dat u onafhankelijk en ondernemend bent en dat u over de hulp van uw vriendin (en eventueel schoonzus) kan beschikken om, bij terugkeer naar Guinee, de bescherming van uw dochter te kunnen vrijwaren.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De documenten die uw nationaliteit en de nationaliteit van uw dochter moeten bewijzen werden reeds uitvoerig besproken. Overigens hebben documenten in deze slechts een ondersteunende werking en vermogen zij niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In dit geval tonen deze documenten zelfs mee de ongeloofwaardigheid van uw relaas aan. Verder legt u een medisch attest voor van uw dochter (S.M.) waaruit blijkt dat ze niet besneden is. Deze informatie wordt op geen enkel ogenblik in twijfel getrokken. U legt ook een medisch attest voor van u waaruit blijkt dat u besneden bent type 2. Uw besnijdenis wordt tevens op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 2. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", april 2013, Cedoca, p 12-13) Tot slot legt u ook foto's voor van twee groepen meisjes die werden besneden. Deze foto's ondersteunen uw asielrelaas echter niet aangezien uit niets blijkt dat deze meisjes effectief werden besneden en gezien ze in scene kunnen worden gezet.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoekster vraagt zich af wat de relevantie is van het feit dat haar echtgenoot gestudeerd heeft en directeur van een privéschool was. Het is niet omdat hij studies gevolgd heeft en een goede job heeft dat hij breekt met alle tradities: het één staat geheel los van het ander. Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij niet weet hoe (R.) en haar schoonbroer elkaar leerden kennen of wat eraan voorafgegaan is en dat de dochter van (R.) wel besneden is, hoewel dit tegen de wil van (R.) was. Het is volgens verzoekster ook niet ongebruikelijk dat er huwelijken zijn tussen mensen waarbij de vrouw reeds een kind uit een eerdere relatie heeft. Bovendien was haar zoon niet bij haar, maar groeide hij op bij haar familie aangezien de man het kind conform de tradities niet in huis wilde hebben.

Verder stelt verzoekster: *"Dat de vriendin van verzoekster deze documenten klaarblijkelijk in tegenstelling tot wat verzoekster dacht is gaan afhaken. Zoals verzoekster zei bij haar verhoor lagen de originelen bij haar thuis. Het kan niet aan verzoekster verweten worden dat zij niet weet waarvoor deze afkorting TSSE staat bij het beroep van haar man, evenmin weet zij waarom er bij haar gegevens vermeld is dat zij nog steeds studente zou zijn."* Betreffende de vergissing omtrent de familienaam van haar kinderen, wijst verzoekster erop dat zij zich meteen corrigeerde zonder tussenkomst van wie dan ook. Zij vergiste zich enkel aangaande de zoon die zij met haar echtgenoot heeft. Een gehoor gaat gepaard met stress en dat men zich een seconde vergist en meteen corrigeert is geen reden om te twijfelen of te stellen dat verzoekster weinig doorleefd is.

Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over wanneer zij meldde dat zij tegen besnijdenis gekant was, stelt verzoekster dat zij verklaarde toen haar dochtertje anderhalf jaar oud was dat de familie concreet zei dat als zij twee jaar is, de besnijdenis met een andere groep meisjes zou plaatsvinden. Verzoekster had wel in het algemeen voor de bevalling van haar dochter gezegd tegen besnijdenis te zijn waarop de familie enkel reageerde dat ze het toch zouden doen. Verzoekster ondervond ernstige complicaties bij haar bevallingen ingevolge de besnijdenis en was dus inderdaad tegen dat haar dochter dat ook zou overkomen. Er is een verschil tussen praten over besnijdenis om te overtuigen dat niet te doen en zeggen dat men tegen iets is. Verzoekster heeft steeds gezegd tegen besnijdenis te zijn, maar er echt over argumenteren deed zij pas wanneer het zeer concreet werd en men haar meedeelde dat ze het wilden doen toen ze twee jaar oud was.

Verzoekster bevestigt dat zij, nadat de besnijdenis van haar dochter werd aangekondigd wanneer deze twee jaar oud zou zijn, drie à vier maanden met haar echtgenoot in discussie ging. Het was duidelijk dat hij niet van gedachte veranderde, maar zij heeft zeer intensief geprobeerd om dit te bewerkstelligen en sprak er ook met zijn familie over. Verzoekster was niet bekend met organisaties in haar land van herkomst die de belangen van niet-besneden meisjes behartigen, maar in België heeft men haar daar vrij snel over gesproken en heeft zij die organisatie opgezocht om hulp en ondersteuning te bekomen, hetgeen geheel anders is. Aangezien het haar schoonfamilie was die haar dochter wou besnijden, moest zij in een ander land niet vrezen dat men haar kind zou wegnemen om te besnijden. Verzoekster ziet dat alle kinderen op een bepaalde leeftijd besneden worden, de enige die zij kent die niet besneden

is, is (R.) en aangezien zij Guinee nooit verlaten had, meende zij dat enkel in Marokko meisjes niet besneden worden. Iedere familie die kinderen liet besnijden, kon dit bovendien ongestraft doen: het is niet omdat iets op papier strafbaar is, dat men in de praktijk ook werkelijk bestraft.

Hoe en in welke omstandigheden de dochter van (R.) besneden werd, weet verzoekster niet aangezien zij pas na deze besnijdenis met haar echtgenoot getrouwd is. (R.) zei dat verzoekster niet tegen de wil van haar schoonfamilie kon ingaan, dus verzoekster vraagt zich af hoe (R.) haar steun kon verlenen. Bovendien zou (R.) zich ernstige problemen op de hals halen. Verzoekster vraagt zich tevens af waarom (R.) bij wijze van spreken "de bijbel" is als het gaat om het niet-besneden van meisjes. Verder stelt verzoekster dat zij van haar echtgenoot hield en dat zij een goed huwelijk hadden tot het onderwerp van de besnijdenis ter sprake kwam. Verzoekster heeft nu nog contact met haar echtgenoot, die boos is omdat zij gevlucht is en die wil dat zij terug komt en in die zin heeft zij nu wel problemen met haar echtgenoot.

Wat betreft vrouwenbesnijdenis in Guinee verwijst verweerder naar een mentaliteitswijziging, een wet. Er is volgens verzoekster echter een gebrek aan grondig onderzoek naar de vrees voor het minderjarige dochttertje en de argumenten die worden aangevoerd zijn dikwijls niet relevant. Verzoekster heeft dit aan den lijve ondervonden en wil het niet voor haar dochter, hetgeen duidelijk is op zich maar waar men geheel aan voorbij gaat. Verzoekster voegt een artikel toe aan haar verzoekschrift waarin dokter (M.K.) stelt dat de prevalentie, die vroeger 99% bedroeg, in Guinee met 20% gedaald is, zodat nog steeds 79% van de meisjes besneden wordt. In dit artikel wordt ook melding gemaakt van een strijd van meer dan 20 jaar, alsook dat jonge meisjes en vrouwen geloven dat besnijdenis is opgelegd door de islam. Ook de projecten die worden opgezet moeten op lange termijn bekeken worden. Waar het CGVS verwijst naar een radiogesprek met dokter (M.K.) noemt verzoekster dit weinig wetenschappelijk. Bovendien heeft het recentste rapport van UNICEF van juni 2013 het nog steeds over een prevalentiegraad van 96%, hetgeen ook blijkt uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Verzoekster verwijst verder naar de website van de ngo Tostan en blijft erbij dat zij in haar land van herkomst niet in staat is om haar kind tegen besnijdenis te beschermen: de familie van haar echtgenoot zal dit eisen en desnoods haar kind bij haar wegnemen om het besneden terug te brengen. Verzoeksters persoonlijke individuele asielmotieven worden in geen geval onderzocht.

Verweerder brengt in het administratief dossier twee rapporten bij, één van september 2012 over vrouwenbesnijdenis in Guinee en één over de veiligheidssituatie in Guinee tevens van september 2012. Dat ngo's moeite doen om een bewustwording bij de bevolking over de praktijk van vrouwenbesnijdenis teweeg te brengen, wil volgens verzoekster nog niet zeggen dat men er gehoor/gevolg aan geeft. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de overheid die wou tussenkomen om besnijdenis te voorkomen, door de bevolking werd weggejaagd. Een niet-besneden vrouw wordt aanzien als niet zuiver, zij mag niet huwen en geen man zal haar willen en dus laat men uiteindelijk toch besnijden. Een mentaliteitswijziging kan niet van de ene dag op de andere gebeuren. Verzoekster stelt zich vragen bij de methodologie die gebruikt werd om tot het missierapport te komen, gezien in Guinee slechts met een aantal personen gesproken werd, en verwijst naar de analyse van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) en naar rechtspraak van de Raad. Bovendien werd het resultaat van de preventiecampagnes op het terrein niet geëvalueerd. Tot op heden werd geen enkele veroordeling uitgesproken op basis van de Guineese wet die vrouwenbesnijdenis verbiedt. Verzoekster verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad en stelt dat steeds moet worden nagegaan of er een doeltreffende bescherming bestaat in het land van herkomst tegen de ingeroepen vervolgingen. Verzoekster beschikt niet over alle rechten op het kind en de vader zal mogelijk alsnog onder druk van zijn familie zijn akkoord geven met de besnijdenis van zijn dochter. Het feit dat er klacht kan worden ingediend na een besnijdenis is geen voldoende basis om preventief te kunnen optreden. Vrouwenbesnijdenis is een vorm van continu geweld.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en van de Raad van State, stelt verzoekster een ernstig risico te lopen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst daar haar autoriteiten niet in de mogelijkheid zijn haar dochter tegen de gruwel van de besnijdenis te beschermen. Een terugkeer maakt tevens dat haar dochter het slachtoffer van foltering en onmenselijke behandeling zou worden. Verzoeksters verklaringen zijn geloofwaardig en plausibel.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De behandeling die verzoeksters dochter dreigt te moeten ondergaan, valt alleszins onder artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en dit werd blijkens de bestreden beslissing niet onderzocht. De bestreden beslissing spreekt over een gewapend conflict, terwijl verzoekster daar niet op steunt. Deze motivering is geheel naast de kwestie en niet van toepassing in deze.

2.1.3. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: een e-mail inzake cijfers van UNFPA (stuk 3), een artikel inzake (M.K.) (stuk 4) en het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (stuk 5).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het volgende stuk: COI Focus "GUINEE – La situation sécuritaire" van 31 oktober 2013 (bijlage 1).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Daarnaast verklaarde verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS dat zij 3000 euro betaalde voor haar reis (gehoorverslag CGVS, p. 26), terwijl zijn bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij 2000 euro diende te betalen (administratief dossier, stuk 12, verklaring 35).

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt: *“Verzoekster kan de ondertoon niet aanvaarden van het CGVS bij het eerste deel van de motivering: het is verzoekster niet duidelijk hoe dit alles elementen of redenen kunnen zijn om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken.”*, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de gezinssituatie een belangrijke rol speelt in de beoordeling van verzoeksters asielrelaas en dat het belangrijk is dat verzoekster daarover geloofwaardige verklaringen kan afleggen. Waar verzoekster stelt dat er geen individueel onderzoek werd gevoerd naar haar vrees voor de besnijdenis van haar dochter en dat de aangehaalde argumenten dikwijls niet relevant zijn, voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat verzoekster de kans kreeg om tijdens haar gehoor haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en dat de commissaris-generaal vervolgens verzoeksters asielaanvraag op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing genomen, met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, op basis van concrete motieven die geënt zijn op het asielrelaas en de persoonlijke situatie van verzoekster.

Waar verzoekster meent dat het feit dat haar buitenechtelijk kind niet bij haar en haar echtgenoot mocht inwonen, betekent dat haar schoonfamilie wel degelijk de tradities aanhangt, dient opgemerkt dat het feit dat haar schoonfamilie haar echtgenoot toelaat om met een vrouw te trouwen die een buitenechtelijk kind heeft, op zich reeds duidt in de richting van een schoonfamilie die niet zo traditioneel is als verzoekster het tracht voor te stellen. Verzoekster verklaarde immers zelf dat haar familie en haar schoonfamilie het huwelijk geregeld hebben (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Verder stelt de bestreden beslissing terecht vast: *“U verklaart dat uw vriendin de documenten heeft opgestuurd die uw nationaliteit en deze van uw dochter moeten bewijzen. (zie gehoor CGVS, p 13) U verklaart bovendien nadrukkelijk dat uw vriendin beide documenten heeft bekomen nadat u in België was en u haar uw gegevens heeft gegeven. (zie gehoor CGVS, p 14) Indien uw vriendin deze documenten werkelijk heeft aangevraagd, na uw vertrek uit Guinee (nvdr u verklaarde dat u op 9 februari 2013 het vliegtuig heeft genomen uit Guinee (zie gehoor CGVS, p 16)) is het niet aannemelijk dat uw document - ‘extrait du registre de l’etat civil’- werd afgestempeld op 21 januari 2013, een tweetal weken vóór uw vertrek. In dezelfde optiek is het tevens niet aannemelijk dat de ‘kopie acte de naissance’ van uw dochter werd opgemaakt op 28 april 2011. Verder kan er ook worden opgemerkt dat er bij het beroep van de vader van (S.M.) ‘T.S.S.E.’ staat vermeld. Wanneer de protection officer u vraagt waar dit voor staat, verklaart u dat het de school is waar de vader van (S.M.) werkt. U weet echter niet waarvoor deze afkorting staat. (zie gehoor CGVS, p 14-15) Eerder tijdens het gehoor verklaarde u dat uw man directeur is in de school met als naam Mouminatou Bah. (zie gehoor CGVS, p 7) Deze naam is niet te herleiden tot de afkorting T.S.S.E.. Ook dient opgemerkt te worden dat bij uw beroep ‘étudiante’ staat. Gezien u verklaarde dat u reeds sinds uw zestiende (nvdr 2002) niet meer naar school bent gegaan en dat u in 2011 huisvrouw was die bonen voor haar deur verkocht, is het onbegrijpelijk dat er op de geboorteakte van uw dochter staat vermeld dat u ‘studente’ was in 2011. Tot slot staat bij ‘domicile des parents’ dat jullie in Taouyah C/Ratoma woonden. U verklaarde echter dat u in Hamdallaye - petit lac woonde. Ook dit valt niet te rijmen met de woonplaats die op het document staat vermeld.”* Verzoekster komt immers niet verder dan te stellen dat haar niet verweten kan worden dat zij niet weet waarvoor de afkorting T.S.S.E. staat en dat zij evenmin weet waarom er vermeld staat dat zij nog studente zou zijn. Aldus komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas op de helling te staan.

Waar verzoekster zich tijdens haar gehoor vergiste met betrekking tot de familienaam van haar echtgenoot en haar kind (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 9), stelt verzoekster dat zij zich meteen corrigeerde en dat een gehoor met stress gepaard gaat. Dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met

betrekking tot eenvoudige feiten. Dat verzoekster zich tweemaal van familienaam vergist, is ten zeerste opmerkelijk.

Wat betreft de besnijdenis van haar dochter en de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties in haar verklaringen met betrekking tot de gesprekken en/of discussies die zij hierover met haar echtgenoot en diens familie had, voert verzoekster aan dat zij steeds aan haar schoonfamilie duidelijk maakte tegen besnijdenis gekant te zijn, doch er echt over argumenteren deed zij pas wanneer de besnijdenis van haar dochter werd aangekondigd. Vooreerst dient opgemerkt dat het hier om een loutere *post factum*-verklaring gaat, aangezien deze nergens uit het gehoorverslag kan worden afgeleid. Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoekster ook reeds voor de aankondiging van de besnijdenis van haar dochter niet méér moeite heeft gedaan om deze besnijdenis te vermijden, aangezien zij zelf verklaarde reeds lang te weten dat haar schoonfamilie omwille van de traditie meisjes besnijdt en de dochter van (R.) besneden is tegen de wil van (R.) (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). De Raad merkt overigens ook op dat het vreemd is dat verzoekster verklaart dat zij na de geboorte van haar eerste (buitenechtelijk) kind nog niet tegen vrouwenbesnijdenis gekant is, maar pas vanaf de geboorte van haar tweede kind (gehoorverslag CGVS, p. 20), terwijl zij de nadelen die zij ten gevolge van de bevalling van haar kinderen ondervonden heeft van haar besnijdenis, als argument aanhaalt om aan te tonen dat zij tegen vrouwenbesnijdenis gekant is (gehoorverslag CGVS, p. 21). Deze verklaringen zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen en doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verder stelt de bestreden beslissing: *“Het is ook vreemd dat u verklaart dat u zegt dat u ‘een paar keer met uw man heeft gesproken’ (zie gehoor CGVS, p 27) om hem te overtuigen om uw dochter niet te laten besnijden. Indien u werkelijk uw man wil overtuigen, zoals u beweert, is het niet aannemelijk dat u verklaart dat u ‘een paar keer’ met hem spreekt, maar mag er van u verwacht worden dat u alles in het werk zou stellen om uw man van gedachten te laten veranderen. Zeker gezien u het initiatief neemt om uw land te verlaten en in een voor u vreemd land asiel aanvraagt. Ook mag van u verwacht worden dat u, voordat u uw land verlaat alles in het werk stelt om informatie over vrouwelijke genitale verminking in Guinee in te winnen alsook in het land waar asiel wordt aangevraagd. Het is opmerkelijk dat u verklaart dat u dankzij GAMS, een organisatie waarvan u lid bent geworden in België, veel informatie heeft verkregen over besnijdenis en dat u daar heeft vernomen dat er veel landen zijn waar er niet wordt besneden. In Guinee wist u alleen dat er in Marokko niet werd besneden. (zie gehoor CGVS, p 22) U verklaart zelfs dat u via GAMS weet dat het in België bij wet verboden is om meisjes te besnijden. (zie gehoor CGVS, p 24) Het is niet aannemelijk dat u beslist om uw land achter u te laten, alsook uw zonen, uw man (met wie u verklaart een goede relatie te hebben) en uw hele familie te verlaten en naar een land trekt waarvan u pas verneemt, wanneer u zich aansluit bij een organisatie die tegen besnijdenis van vrouwen strijdt, dat er in dat land geen besnijdenis bij vrouwen wordt uitgevoerd en het zelfs strafbaar is.”* Verzoekster stelt dat zij gedurende drie à vier maanden zeer intensief heeft geprobeerd om haar echtgenoot en diens familie van gedacht te doen veranderen, maar dit blijkt geenszins uit een lezing van het gehoorverslag. Dat zij enkel vreest dat haar schoonfamilie haar dochttertje zou besnijden en daarom niet meteen moest vrezen dat men in België haar kind zou wegnemen om te laten besnijden, kan niet worden bijgetreden. Immers kan van verzoekster verwacht worden dat zij zich informeert of zij haar dochter in België niet aan een nieuw of ander risico op besnijdenis zou blootstellen alvorens naar België te vluchten om de besnijdenis van haar dochter in Guinee te vermijden. Dat verzoekster dit niet deed, is niet aannemelijk. Daarnaast is het evenmin aannemelijk dat verzoekster zich in Guinee niet beter informeerde over de mogelijkheden om haar dochter tegen besnijdenis te beschermen, via de overheid of belangenorganisaties. Dat verzoekster geen onbesneden meisjes kent, is, gelet op haar afkomst uit Conakry en de informatie hieromtrent in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’), niet geloofwaardig. Uit de informatie blijkt overigens ook dat reeds de eerste stappen werden gezet in het proces van strafrechtelijke vervolging bij vrouwenbesnijdenis (zie *infra*).

Wat betreft de rol van (R.), verzoeksters onbesneden schoonzus van Marokkaanse origine, vraagt verzoekster zich af waarom zij bij wijze van spreken “de bijbel” zou zijn als het gaat om niet-besneden meisjes. De Raad merkt op dat nergens wordt gesuggereerd dat (R.) “de bijbel” zou zijn over dit onderwerp, doch dat het niet aannemelijk wordt bevonden dat verzoekster niet méér informatie en hulp zocht bij (R.), aangezien die zelf niet besneden werd en toch – tegen haar wil – haar dochter door haar schoonfamilie besneden zag. Voorts komt verzoekster echter niet verder dan het herhalen van ter zake reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. De motieven ter zake vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Uit informatie aangaande vrouwenbesnijdenissen in Guinee, door verweerder toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), blijkt daarenboven dat een daling van de prevalentie van het aantal vrouwenbesnijdenissen zich heeft ingezet, alsook dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en erin slagen hun dochter tegen besnijdenis te beschermen tot zij meerderjarig is. Bovendien werd in 2010 een wet gestemd die uitvoering geeft aan een wet uit 2000 die vrouwenbesnijdenis strafbaar stelt. Aldus beschikken de Guineese autoriteiten over een stevige juridische basis om gerechtelijke stappen te ondernemen. De eerste stappen voor gerechtelijke vervolging werden in 2011 en 2012 overigens gezet. Bovendien voorziet deze wet dat ngo's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die zich bezig houden met de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen, zich in naam van het slachtoffer burgerlijke partij kunnen stellen voor alle bevoegde rechtbanken. Daarnaast strijden de Guineese autoriteiten, in samenwerking met nationale en internationale organisaties actief tegen vrouwenbesnijdenissen aan de hand van preventie- en sensibiliseringscampagnes.

Verzoekster verwijst naar een artikel met een interview met dokter (M.K.) (verzoekschrift, stuk 4). De Raad merkt op dat verzoekster enerzijds naar dit artikel verwijst om de informatie van verweerder te bekritisieren en anderzijds stelt dat de verklaringen van dokter (M.K.) geen enkele objectieve bron hebben. Hoe dan ook voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat de commissaris-generaal voor wat betreft het feit dat er in Guinee een mentaliteitswijziging plaatsvindt wat de praktijk van besnijdenis betreft, zich niet louter baseert op de verklaringen van dokter (M.K.). Ook uit andere elementen die worden weergegeven in de SRB "*Guinée. Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)*", van mei 2012 met update in april 2013, blijkt dat er zich wel degelijk een mentaliteitswijziging in positieve zin voordoet om de praktijk van besnijdenis niet langer toe te passen. Hierbij kan concreet verwezen worden naar het project ESPOIR, naar het feit dat meer en meer ouders gekant zijn tegen de besnijdenis van hun dochter, naar initiatieven, al dan niet op wetgevend vlak, ter preventie of bestraffing van besnijdenis of naar rapporten ("*le rapport du Département d'Etat Américain*") die worden aangehaald in de voornoemde SRB. Met het louter in twijfel trekken van de verklaringen van dokter (M.K.) werpt verzoekster geen ander licht op de (overige) vaststellingen waaruit blijkt dat er zich wel degelijk een mentaliteitswijziging voordoet, zoals blijkt uit de door verweerder gehanteerde informatie en dat gezien deze mentaliteitswijziging verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet zou kunnen verhinderen haar dochter te behoeden voor besnijdenis. Daarenboven merkt de Raad op dat dokter (M.K.) in het bijgevoegde artikel het volgende verklaart: "*j'ai fait l'expérience en Guinée [en Haute-Guinée dans la région de kankan, ndlr], dans ma ville natale, où les exciseuses ont déposé officiellement les couteaux de l'excision.*" Hieruit blijkt alleszins dat de mentaliteitswijziging waarnaar verweerders informatie verwijst, zich op het terrein wel degelijk voltrekt.

Waar verzoekster voorts nog wijst op een recent rapport over besnijdenis van UNICEF van juni 2013 die het nog steeds heeft over een prevalentiegraad van 96 %, dient te worden opgemerkt dat de cijfers in dit rapport slechts de situatie weergeven van 2005 en geen weergave zijn van de actuele situatie. De cijfers van UNICEF waarnaar verzoekster verwijst, zijn gebaseerd op een onderzoek uit 2005 en geven aldus niet de meest recente evolutie weer. Het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 5) is overigens ook gebaseerd op cijfers uit 2005/2006. Daarenboven verwijst dit Ambtsbericht ook naar de informatie van het CGVS als bron, zoals blijkt uit de voetnoten 177, 180, 186, 187 en 189. Uit het e-mailverkeer met UNFPA (verzoekschrift, stuk 3) kan niet worden afgeleid op welke cijfers de stelling dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Guinee stagneert, gebaseerd is aangezien deze nog niet gepubliceerd zijn, zodat verzoekster hiermee niet de informatie van verweerder kan tegenspreken. Waar verzoekster nog verwijst naar de kritiek van het BCHV, merkt de Raad op dat verweerder de SRB over vrouwenbesnijdenis sindsdien heeft geüpdatet en daarbij rekening heeft gehouden met de opmerkingen van het BCHV. Verzoekster brengt aldus geen stukken bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verweerder zich baseerde, foutief of achterhaald is.

Het risico dat ouders die zich verzetten tegen besnijdenis zullen worden uitgesloten van hun gemeenschap, is zeer beperkt. Verzoekster toont niet aan dat moeders die tegen besnijdenis gekant zijn, gediscrimineerd worden in de mate dat deze gelijkgesteld zou kunnen worden met vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar dochter in Guinee niet tegen vrouwenbesnijdenis zou kunnen beschermen. Er kan geen geloof gehecht worden

aan verzoeksters asielrelaas dat zij Guinee verlaten heeft omdat haar schoonfamilie haar dochter wil besnijden en zij hiertegen in Guinee geen bescherming kan bieden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus over de veiligheidssituatie in Guinee van 31 oktober 2013 (bijlage 1) blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS